

ELISABET ZOPPETTI
Membre de la CPN de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Són 1.251?

La ciutadania està angoixada que no siguin més

Les dades sobre l'atur al nostre país, publicades el dia 14 de maig, són aclaparadores. En un país tan petit com el nostre, que hi hagi 1.251 persones sense feina, és realment un fet que a mi personalment, em fa pànic. També em plantejo si en les xifres que dona el Govern hi són tots els aturats del país, o potser hi ha gent sense feina que no hi consta.

La Llei 3/2020, del 23 de març, assegurava la continuïtat dels contractes laborals. També la Llei 5/2020, del 18 d'abril. Malgrat tot, l'atur s'ha disparat, i no crec que aquesta xifra es mantingui estable, sinó que creixerà les pròximes setmanes, per molt que el ministre Portaveu intentés, en el seu moment, convèncer-nos que ho tenia tot previst. Al llarg de tot aquest període d'emergència sanitària, el Govern de coalició ha anat plantejant mesures que pretenien assegurar la continuïtat de les empreses del país, tant les grans com les petites. ¿Seran suficients?

Fins dimarts 2 de juny, dia d'obertura, moltes empreses i comerços s'han mantingut tancats. Molts treballadors han estat tancats a casa seva, tret de les hores fixades per sortir a passejar. Els ciutadans del nostre país estan més que preocupats, estan angoixats. Les suspensions de contractes i les reduccions de jornada estan a l'ordre del dia. Els salaris, que al nostre país no són res de l'altre món, s'han encongit. En alguns casos han desaparegut. Però cal

alimentar-se diàriament i el lloguer s'ha de pagar, encara que alguns s'hagin beneficiat d'una reducció temporal.

No ens ha d'estranyar que hi hagi gent que té problemes per dormir. Si fins al dia 14 de març, molts ja tenien problemes per arribar a final de mes, des de llavors els ha esdevingut impossible.

Pensem un moment com serà la nova normalitat. Tenim les fronteres tancades. El turisme que venia, de moment és un somni. El nostre comerç a partir de primers de juny, s'haurà de mantenir amb el consum intern. Però cal que ens qüestionem si el consum intern serà capaç de mantenir tot el nostre sistema. Els negocis de venda d'alimentació i de productes de primera necessitat aniran fent. Hem de menjar però, si no tenim diners, podrem sobreviure sense unes sabates noves per al pròxim estiu.

La Cambra de Comerç s'ha manifestat a fi de promoure el consum intern. S'ha creat una iniciativa perquè consumim al país en lloc d'anar a comprar fora de les nostres fronteres. ¿Però quanta gent i amb quins diners consumirem al país, si hi ha moltes persones que estan aturades i d'altres només tenen un mínim per anar fent?

És el peix que es mossega la cua. La gent comprarà el necessari, prioritzarà tot allò que cal per viure, moltes botigues tindran els calaixos buits, i també moltes és possible que hagin de tancar portes i acomiadar els

treballadors que tenen contractats. Per tant l'atur anirà més lluny de les 1.251 persones que estan donades d'alta al Servei d'Ocupació.

Sí, és cert, s'han concedit crèdits tous avalats per Govern, em direu, a fi de mantenir l'activitat de les empreses. Però són crèdits. Per definició els imports concedits s'hauran de retornar, sigui en 12 mesos o 18. Si no es guanyen diners, serà difícil retornar el que s'hagi gastat. I ja no vull parlar dels autònoms. Serà molt complicat que molts d'ells se'n surtin i puguin continuar treballant. Perquè al capdavant, el que volem tots és poder treballar i guanyar els suficients diners per poder viure amb dignitat, tal com recull la nostra Carta Magna en el seu article 29: "Tota persona té dret al treball, a la promoció per mitjà del treball, a una remuneració que garanteixi al treballador i a la seva família una existència conforme a la dignitat humana."

La situació d'emergència sanitària ha posat en perill un dels nostres drets constitucionals, i una gran majoria de gent, no sols els 1.251 ciutadans constats de manera oficial, sinó també aquells que no consten, han entrat en un estat de pànic constant, davant un futur, que no em podeu negar, és incert i no pas de color de rosa. Els 1.251 i els altres, que són invisibles, esperen una solució i cal veure si els governants estan a l'altura de les decisions, dures, molt dures, que s'hauran de prendre al més aviat possible.